

ביואר בדרך אפרה

ב) ויוֹקֵן בְּהִקְדִּים הַמְבָאָר בְּרוּשִׁי מַמְרִיר חֲסִידִוֹת⁵ (עַל יִסּוּד 41
 הַמְבָאָר בְּסֶפֶרְיִ קָבְלָה) בְּפִרְוּשׂ דָּבְרֵי הָגָמָרָא³ בְּנוּגָעׁ לְטֻעָנָה 42
 הַמְרָגָלִים שָׁאָמָרוּ שְׁכִיבָּשׁ הָאָרֶץ מִידֵי הַיּוֹשֵׁב בָּה יְהִי דָּבָר קָשָׁה 43
 "כִּי חֹזֶק הוּא מִמְּנוּ", וְעַל כֵּן אָמָרוּ בְּגָמָרָא אֶל תְּקָרֵי "מִמְּנוּ" 44
 בּוֹמָן שֶׁיָּוֹתְחַזֵּק מַתְנָנוֹ, אֶלְאָ 45
 "מִמְּנוּ" מַהְקוֹשׁ-בּוֹרְךָ הָאָרֶץ 46
 בְּכִיכּוֹל, וּבְלָשׁוֹן מִלְיצָה אֲפִילּוֹ 47
 בְּעַל-הַבְּפִיתָה אִינוֹ יָכֹל לְהַזִּיאָ 48
 כָּלְיוֹ מִשְׁם, וּלְפָטוֹזׁ זֶה מִשְׁלָ 49
 שָׁאָפְלוּ הַקוֹדְשָׁ-בּוֹרְךָ הָאָרֶץ בְּעַל 50
 הַבִּית שֶׁהָעוֹלָם אִינוֹ יָכֹל, כִּיכּוֹל, 51
 לְהַזִּיאָ אֶת יְשִׁיבָּה הָאָרֶץ, לִמְרוֹת 52
 שָׁהָרֶץ שֶׁל וּוֹשֵׁבָה הָאָרֶץ הַמְשֻׁלָּה, 53
 וּמִשְׁמֻוּת הַדְּבָרִים עַל-פִּי חֲסִידִות הָיאָ 54
 שָׁכְלָיוֹ" קָאִי הַכּוֹנָה עַל 55
 הַבְּלִימָדִים דִּתְהָווִי שְׁגַשְׁבָּרוּ, עַל 56
 הַכְּתוּב בְּפִרְשָׁת וִישְׁלָח אֶודָות הַמְלָכִים 57
 שְׁמַלְכוּ בְּאָדוֹם לְפִנֵּי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבָנִי 58
 יִשְׂרָאֵל, מִבָּאוֹר בְּקִבְּלָה וְחֲסִידִות כִּי 59
 בּוֹמָן הַרוֹחָנִי הַכּוֹנָה לְכָךְ שְׁלֹעֲלוּם 60
 כִּי שְׁנַבְּרוּא לְבָסָרָה, הַנִּקְרָא 'עוֹלָם 61
 הַתִּקְוָן', קְדֻם (קָרִימה בְּמַעַלָּה) 'עוֹלָם 62
 הַתּוֹחוֹר. וּעַקְרָבְרָבָה בִּינָה הָוָא 63
 שְׁבִתְקִירָן' יָשׁ סְדָר הַשְּׁלָשָׁלוֹת 64
 מִסּוּדָר בּוּ הָאָרוֹן האָלוֹקִי יְוֹדָה וּמַאיָּר 65
 מִדרָּגָה לְדוֹרָה כְּשָׁהָאָרוֹת מִלְבָשִׁים 66
 בְּכָלִים, וְאִילּוּ בְּעַולְמַת הַתּוֹחוֹר, הַאוֹרוֹת 67
 מְרוֹבִים וְהַכְּלִים מוּעָטִים, דָּבָר שְׁגָרָם 68
 לְשִׁבְרָתָה הַכְּלִים שְׁאָל יָכֹל לְהַכְּלָל אֶת 69
 הָאוֹרוֹת הַמְרוֹבִים, וְעַל-יְדִי-זָהָה 70
 שְׁחָכִים עַשְׂבָּרוּ נִפְלָאוּ לְמַטָּה 71
 לְעוֹלָם הוּא הַגְּשִׁמִּי נִצְעָאֵי קְדוּשָׁה 72
 מְעוּלָם הַתּוֹחוֹר, שְׁהַפְּנִינה מִמְּרוֹת 73
 וְהַתְּכִילָה בְּזָהָב בְּנִפְלָתָה הַנִּצְוֹתָה 74
 הַקְּדוּשִׁים לְמַתָּה הַיִּתְהָה כְּדִי 75
 שְׁיַתְבָּרוּ הַטּוֹב יוֹפְרֵד מִהְרָעָ 76
 וַיְמַעַלה וַיְזַדְּכָלוּ יְתַעַדוּ הַגְּנַזְוֹתָה 77
 עַל-יְדֵי עֲבוֹדַת הָאָדָם שְׁהָוָא 78
 הָאָדָם שְׁוֹרֵשׁ הַחַיָּות וְהַקְוִם שְׁלָוּ 79
 מְעוּלָם הַתְּקִוָן, וְעַל זֶה הָיָה טֻעָנָה הַמְרָגָלִים שְׁהַתְּגַנְגַּדוּ לְכִבּוֹשׁ 80

ביואר בדרך אפרה

1 נאמר בפרק השבעה כי לאחר שהמרגליים חזרו מארץ ישראל ואמרו "בָּאָנוּ 2 אל הארץ... גם זכת חלב ודבש היא... אפס כי זו העם היושב בארץ והערים 3 בצדות גבולות מוא...".
 4 **וַיְהִסְכַּל** ומפרש רשי": לשמע מה שיבerto
 5 **בְּזָה**² המבוססת על דיקון בלשון 6 **בְּזָה**, נִעְלָה וַיַּרְשָׁנוּ אֶת הָעֵדָה, וַיְהִי כָּל נִכְלָה לְהָ. 7 לדורי המרגליים שלא ניתן לכובשו את 8 הארץ עַל נִעְלָה וַיַּרְשָׁנוּ אֶת הָתָה 9 **כִּי יָכֹל נִכְלָה**¹. וַיַּדְעַ 10 בתורת החסידות הדיקון הראה
 11 **בְּזָה**² המבוססת על דיקון בלשון 12 הכתוב, מַהוּ אָמָרוּ (וַיְהִסְכַּל 13 **בְּלָב אֶת הָעֵם**) אֶל מִשְׁהָ, 14 מרווע הכתוב מודיק ואומר שככל 15 החשית את כולם אל מִשְׁהָ וְכִי הִיה 16 תְּקָרְבָּר נִגְעָן אֶל מִשְׁהָ יָמָר 17 מְפֻלָּם, וְלֹא כָּורָה הַרְחִילִי-לְמִימָר סְתִּים 18 לְמִימָר יְהָיָה לוּ (לכובד) לִמְרוֹ סְתִּים 19 **וַיְהִסְכַּל** ?
 20 **וַיַּרְשָׁנוּ אֶת הָעֵם**?
 21 **בְּגָמְרָא**³ אָם יָמָר (מִשְׁהָ) 22 **לְאַחֲרֵי שְׁנָבָר**⁴ לְזַרְקִיעַ לְאָנָשָׁם וַיַּרְשָׁנוּ 23 **אָמָר עַל נִעְלָה וַיַּרְשָׁנוּ אֶת הָתָה**, דָּלְכָאָרָה, לְמַה נִקְטָה הַדּוֹגָמָא 24 **וְלֹא כָּורָה וְכָל לִשְׁוֹן**?
 25 **וְגַם אָרֵיךְ לְהַבִּין מִהָּ שְׁבָתוֹ**⁵ בְּבִחְנִית נִמְנָעוֹת⁴ (עַל-פִּי תּוֹרָה), וּמַה הַשִּׁכּוֹת 26 **בְּגָמְרָא**³ שְׁכָל אָם לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל 27 **בְּאַוְתָה שְׁעָה אָם יָמָר (מִשְׁהָ)**⁶ 28 **עַשְׂוֹ סְולָמוֹת וְעַלְוָוְ לְזַרְקִיעַ**⁷ לְכַנִּיסָה לְאָרֶץ.
 29 **(בְּזָה)**⁸ **בְּפִרְשָׁת דָּבְרֵי הָגָמָרָא**³ בְּנוּגָעׁ לְטֻעָנָה הַמְרָגָלִים 30 בְּפִרְשָׁת דָּבְרֵי הָגָמָרָא³ בְּנוּגָעׁ לְטֻעָנָה הַמְרָגָלִים 31 **נִעְלָה וַיַּרְשָׁנוּ אֶת הָתָה**, 32 **דָּלְכָאָרָה, לְמַה נִקְטָה כָּל**¹⁹ **אֶל**²⁰ **יָכֹל לְהַזִּיאָ בְּלָיָן מִשְׁם**, שְׁכָל אָם יָמָר (מִשְׁהָ) 33 **בְּדֹגָמָא דְּעַשְׂוֹ**²¹ **דָּבָר שָׁהָוָא בְּבִחְנִית נִמְנָעוֹת**⁴ **נִצְעָאֵי קְדוּשָׁה מְעוּלָם הַתּוֹחוֹר, שְׁהַפְּנִינה בְּזָה הַיִּתְהָה**²² **תּוֹרָה וְלֹא מִפְנִימָה לְיִצְחָקְרָה**²³ **כָּרִי שְׁיַתְבָּרוּ וַיְזַדְּכָלוּ**²⁴ **עֲבוֹדָת הַגְּנַזְוֹת עַל-יְדֵי עֲבוֹדָת**³⁵ **לְעַשְׂוֹת זֶה**³⁶ **הָאָרָם שְׁהָוָא מְעוּלָם הַתְּקִוָן, וְעַל זֶה הָיָה טֻעָנָה**³⁹ **דְּעַשְׂוֹ סְולָמוֹת וְעַלְוָוְ לְזַרְקִיעַ**⁴⁰ **לְכַנִּיסָה לְאָרֶץ**. לפי המשמעות הפנימית של הדברים?

(1) פרשנו יג, ל. (2) ראה ר"ד ויהס כלב תרד"ע (המשך חער"ב ח"א ע' תקיד).اعت"ר (סה"מ עמ"ר ע' קיז). (3) סוטה לה, א (הובא בפרש"י עה"פ). (4) ראה גם גו"א כאן. (5) ראה מאמרי אדמור"ר הוזק תקס"ט ע' רכא.ואה"ת פרשנו ע' תנא. ע' תנא. ע' תקידב. יהל אור ע' שדמ. סהמ"ץ להצ"ץ קפה, ב. וראה ד"ה להבין עניין המרגליים דש"פ שלח, מב"ח תמו תשכ"ה פ"ב ואילך (סה"מ תשכ"ה ס"ע שע' וואילך).

ויהם כלב

ביואר בדרך אפר

סופה ואחר כך גנו לצדיקים לעתיד לבוא, כדברי, אך קאי הכהונה היא על שגוי היסופים של שני היעולמות הפליליים, עלמא דאתג'יליא, עולם הארץ, הנחיה יותר, וזה דוגמא להבדל ופער באין-ערוך באורחות של עולם התקון, ועל פי הכללים והගבולות של הנגגה זו "אינו יכול להוציא עצם וכמכור במאמר הנזכר שעצם העובדה שבאור זה ראה אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו מוכיחה שזה אויר נעללה שלא בערך מהשיעור המוגבל והחומרוני שבו שליטה ענין של האדם אפילו כאשר מאיר אויר המשמש (שגם אז יש גבול ומהדעד כמה אדם מסוגל לראות, ובוודאי שכאשר מאיר אויר קtan ומוטע כמו אויר הנר, אדם רואה רק למרחק קtan), וגם כוונת המכינוי זל' היותה רק לומר שבאור שנבראו ביום ראשון אמר אדם הראשון ראה עד סוף העולם הזה, היה צריך לומר שהוא שראה את שארם הראשון והוא שראה בו "מתחלת" (או מראשית) העולם ועד סופו וכיוון שנאמר 'מסוף העולם ועד סופו', מובן שהכהונה היא לשני עולמות, עלמא דאתכסייא' ועלמא דאתג'יליא, וכאשר ראה הקב"ה שאין דעתם בראוי להשתטטש בו, עמד ונגן לו צעדיין לעתיד-לבא⁹ (ובולשון הגמרא: "ויהי שיטכל הקירוש ברוך") הוא בדור המbold ובדור הפלגה וראה שמשיהם מוקולקים, עמד ונגן מהן... ולמי גנו, לצדיקים לעתיד לבוא...", וכן לאחר גניות אויר זה, הנעלגה באין-ערוך לגבי שאור האורות של עולם התקון, רק אויר הספה, אויר הלבנה, אויר הנטהקה ואור הנגר, שאורות הנטהקה ואור הנגר, שאורות אלו אינם בערך בצל' אין אין לאור שנברא ביום כל דין לאור שנברא ביום הראשון. ומהן מובן במיל' שפנ' הינו אם ומהן מובן במיל' שפנ' הינו אם באורות של עולם התקון עצמו יכול להיות הבדל ופער באין-ערוך, קל-וחומר בנוגע לחולק ההבדל שפנ' שאורות דתקון, שאורות דתקון, באופן העולם היה אדרם הראשון צופה ומabit בו מטוף הדועלם ועד בכמותה אלא ב מהות ואיכות הכרבים באורות דתקון גופא עצם, דהנה אמרו רז"ל¹⁰ שאור שנברא ביום הראשון לרבריא העולם היה אדרם הראשון צופה ומabit בו מטוף הדועלם ועד

ביואר בדרך אפר

הארץ, שאפיילו "בעל-הבית", שבעל-הבית עבשו לאחר שנברא העולם הזה עם חירות התקון הוא אופן הכהנה שהקדוש ברוך הוא מנהיג את העולם כתעת הוא הנהגה של עולם התקון, ועל פי הכללים והגבולות של הנגגה זו "אינו יכול להוציא את בליך", הינו, שעולם התקון אינו יכול לברר את נצוצות הקדרותה של עולם התקון, להיוות במרקנה נעלית יותר ודרענן בזיה, דהנה ידוע⁶ בקבלה וחסידות שסבת שבירת ויהענין בזיה, דהנה ידוע⁶ שסבת שבירת הכלים של עולם התקון היא אופן הכהנה של עולם התקון, של עולם התקון, להוציא את בליך, הינו, שעולם התקון אינו יכול יותר מעולם במרקנה נעלית יותר מההברור, וכי שיתבאר להלן. ודרענן בזיה, דהנה ידוע⁶ בקבלה וחסידות שסבת שבירת מפני שבעולם התקון היו אורות מרובים, מה-שאיין-בן אוורות מרובים, יותר מכפי שהכלים מושגים לקלות ולהכל, בעולם התקון האותות הם מועטים. וידוע מה-שאיין-בן בעולם התקון הפרושים באותות מרובים דתורה⁷, שאין הכהנה האותות הם מועטים והכלים שעלם מרובים רק בכמהות, אבל הם באותו הסוג יכלים לקולות ולהכל אורת אללה כמו האותות דתקון, אלא כמו במקומו שנטיבארא מבלי להסביר. וידוע הפטיש במאמר שלפניזה⁸ שא/orות דתורה הם בעליות באותות מרובים דתורה⁷, שא/orות דתורה הם בעליות שאבאיין-ערוך לנמרי מה-או/orות דתורה, וכמו שאין הכהנה שבימים החודשו מרובים רק בכמהות וא/orות דתורה, שא/orות דתורה, וכמו שנטיבארא בכמהות, אבל הם באותו הסוג גופא, דהנה אמרו רז"ל⁹ שא/or שnbrא ביום מצד איותם ומהות בכמו הראשון היה אדרם הראשון צופה ומabit בו מטוף הדועלם התקון, אלא כמו ה-או/orות דתוקון, שא/or שnbrא ביום מטוף העולם ועד סופו, רק אי עלי שנני היסופים שנטיבארא במאמר שלפניזה⁸ שא/orות דתורה יום בdag שנאמר בהתוועדות יום בdag השבועות שנה זו שא/orות דתוקון שאין הכהנה דתורה הם בעלי שפאיין ערוך לנמרי מה-או/orות דתוקון, לאור הנטהקה וא/or הנטהקה, אויר הנטהקה וא/or הנטהקה שא/orות אלו נעלים מהאותות של עולם התקון לאין שיעור, לאו כל יחס והשוואה. ובכמו שנטיבארא לעיל במאמר הנזכר (שנאמר ביום בdag השבועות) שא/orות דתורה לאותות דתוקון, שא/orות דתורה גודלה מצלתם מה-או/orות דתוקון באופן יהס והשוואה כי ההבדל הוא לא רק בכמותה אלא ב מהות ואיכות הכרבים בא/orות דתוקון גופא עצם, דהנה אמרו רז"ל¹⁰ שא/or שנברא ביום הראשון לרבריא העולם היה אדרם הראשון צופה ומabit בו מטוף הדועלם ועד

(6) ראה עץ חיים שער הכללים פ"א ואילך. שער יא (שער המלכים) פ"א-ב. (7) סה"מ תרכ"ו ע' צו ואילך. (8) ד"ה חביבין ישראל דיום ב' dag השבועות פ"ז' תורה מנחים - התווועדיות חמ"ז ע' 25 ואילך. (9) חגינה יב, א. ב"ר פ"יב, ו.

ביור בדרכן אפשר

44 מופשטים מכל ציורי ומכל הגדרה, והתגלו מעמידות או רין-סוף' שהוא
 עצמו פשוט בתכלית הפשיטה' ולא שיכת בו התחלקות והגבלה בכלים,
 45 ואף שגם האורות דתווחו נקרים א/or ואמן בהכרח שיש להם כלוי,
 46 מל- مكانם, הכלים בתחוםם 'מעוטים', היוו שהכל הוא בביטול לגמור ולכן
 47 אינו מעלים ואינו מגביל על האור אלא
 48 האור הוא בפשיטות, ולמעלה מהגבלה, בעוד
 49 מהתחלקות ולמעלה מהגבלה, בעוד
 50 שבועלם התקון האור הוא במיעוט
 51 ובittel, והכל הוא בריבוי ופעולתו
 52 ניכרת והכל מעלים ומגביל על האור.
 53 ומצד גודל מעלת ק'אורות
 54 רתיה' לגביה אורות דתקון',
 55 מבואר לעיל, יש מקום לטענת
 56 המרגלים שאפירלו בעל-הבית
 57 אינו יכול להוציא את כליו
 58 ולהעלות את הניצוצות מעולם התהוו
 59 שנפלו למטה, כיוון שאין בקבוק
 60 עולם התקון לברר את
 61 הניצוצות של עולם התהוו
 62 של מעלה באין-ערוך מפניהם.
 63 (ג) וענינו של ההבדל בין יעים
 64 המהו ועולם התקון' המבואר לעיל
 65 בעבורה, כפי שהוא בא לידי ביטוי
 66 בעבודה ה' של כל אחד ואחד, דינה
 67 ידוע ששירש הנפש האלקית
 68 של כל אחד ואחד מישראל הוא
 69 מעולם התקון, ושער השגש
 70 הבהמית הוא מעולם התהוו
 71 והגבוה יותר, יורד למטה יותר.
 72 וזהו שהנפש הבהמית
 73 אקדמיה טעניתא¹¹, בדברי
 74 הוהו שתהנש הבהמית בא לאדם
 75 מיד כשנולד, ואילו עירק נסית נפש
 76 האלקית היא כשmagnum ligil ברמזותה.
 77 ונמצאו שתהנש הבהמית מקדימה
 78 להשמעית את טענותיה לפני הנפש
 79 האלקית, וכמו שנקרא יצר-
 80 הרע מלך זkan וקסיל¹², והטעם
 81 הוא העולם הזה הגשמי שאינו עלם מתחתנו ממנו, נפלו עמם עם
 82 שנקרא זקן' הוא כיון שבא לאדם קודם היוצר-טוב (שבא רק
 83 בהיותו בן י"ג שנ), שנקרא ילך מספן וחכם¹³, וכלו
 84 רוץ' היוצר הרע שתהיה לו לבדו שליטה וממשלה למלוך על
 85 ה'עיר קטנה'¹⁴, זה הנטף (ובלשון אדמור' חזון בספר התניא:
 86 "... הנה כתיב ולאום מלאום יאמץ, כי הנגע נקרא עיר קטנה, וכמו שני'

ביור בדרכן אפשר

1 שבסאיון-ערוך לגמרי, שאן בינהם כל דמיון כל (לא רק בנווגע
 2 לכמות אלא במהותם ואיכותם) וזהו שנקראים אורות דתווח' א/orות
 3 תקיפין¹⁰ על שם החוק המוחדר שלהם.
 4 זויה' האמור לעיל אודות הבהיר בין האורות דתווח' לאורות דתיון
 5 במהותם, הוא גם הפסחה לך'
 6 שבסאיון-ערוך לגמרי, וזהו שנקראים 'אורות
 7 מועטים, שכן שם שארות
 8 מרובים אין הכוונה רק ליבר כי בכמות
 9 אלא ליריבו באיכותם ומהותם, כך
 10 כלים מועטים אין הכוונה רק למיעוט
 11 בכמות אלא למיעוט באיכותם
 12 ומהותם, וכי ממשיך ומאור, כי
 13 מצד גודל מעלת האורות, ומסתרים עליהם. ומצד השיכחות של הכלים
 14 והחוק והחוק המוחדר שלהם, רתיה' כל קלי יש לו
 15 נעשה ענן הכלים שברוך כל
 16 הוא להגביל את האורות בואפן של
 17 המהו, הינו, שהכלים אינם מעליים
 18 מודדים ומגבילים
 19 האורות, ומכל-שכן שאינם
 20 מעליים ומסתרים עליהם
 21 אלא למרות הכלים, האורות מארים
 22 בכל התקוק.
 23 ומצד השיכחות של הכלים
 24 רתיה' לא/orות דתיה', רתיה'
 25 כל קלי יש לו שיכחות אל
 26 האור המPAIR בו (ובדרך כל יש קשר
 27 ושיכות בין האור וככלו מצד מהותם,
 28 מבואר בחסידות שאר החסד, למשל,
 29 מאיר בכלי החסד, וגם מהות ואופן
 30 ההארה של האור קשורה ב מהות ואופן
 31 הכל' ובפרקט הכלים דתיה'
 32 שספת המעוט שלהם היא
 33 בוגרי רבי האורות, ואם כן
 34 בוגרי שמהותם של הכלים מושפעת
 35 מהותו של האור, הינה באשר
 36 הכלים נשברו (מצד רבי
 37 האורות) ונפלו למטה עד
 38 לעולם שאין למטה ממנה,
 39 והוא העולם הזה הגשמי שאינו עלם מתחתנו ממנו, נפלו עמם עם
 40 הניצוצות שהו בכלים שנשברו גם נצוצים מהאורות המרוביים
 41 ותקיפים דתיה', שלמעלה מתלבשות בכלים.
 42 ויש להזכיר כי כאמור הנזכר, שנאמר ביום ב' דחג השבעות, מבואר עוד
 43 על מעלתם הגדולה והמיוחדת של האורות דתווח' שהם אורות פשוטים',

(10) ראה תורה חיים בראשית ט, א. יב, ג. ובכ"מ. (11) ראה זוזא קעת, סע"א ואילך. (12) ראה קהילת ד, ג' וקה"ר שם.

(13) קהילת ט, יד. (14) נדרים לב, ב. וראה תניא פ"ט.

ויהם כלב

באיור בדרך אפשר

בבוחינת הרצון שלמעלה מן המוחין, כפי שוראים גם בנפש האדם שהמוחין הם כוחות פנימיים ומוגדרים (ונחשבים חלק מהכוחות הפנימיים) ואילו כוח הרצון הוא כוח כלפי (רמקייף) והמוחין מטה את השכל, ולבן כיון ששורש המדאות הוא מהרצון שלמעלה מהשכל **אין השכל יכול להפוך את המדאות,** וביננו, **שמי שהוא איש החסר** מצד טبعו ומהותו, לא ישנה לעולם לאיש הגבורה, ובן לסייע, **שמי שהוא בטבע** להגבורה, לא ישנה להיות הגבורה, **בטבע החסר,** ואין בכחו שלascal לשנות את טבע האדם שינוי מהותי ובהנוג, **שהשכל יכול לפועל במדאות עניין של חילשות בלבד,** ולמשל מי שבבעלותו נוטה לעטוס, יכול להשתמש בשכלו כדי להחליש את תוקף הטעס עצם התכוונה לכעוס או דבר נסף שבו השכל כן יכול להשפיע על המידאות הוא **לפעול שחתולות המודאות** תחיה בעיצור של קדרושה, **וכמו לפעול במדאות האהבה,** וכמו למשל במדת האהבה, כאשר האדם נוטה מטבשו לאחוב, אפשר בהחכונות שכליה לשונקה ולהפקה מאהבת עולם היה לאhabitת הום, ועל-דרךה באחר המודאות, שככלון יש כוח ביד האדם להחליש את תוקף המידה או לשנות את כיוון ותוכן ההתגלות שלא שתוחה לצד הקדושה אבל אין בכם השכל להפוך את מהות המודאות מחסド לגבורה וכיצא-בזיה, לפי שרש המדאות הוא למעלה מהמוחין [יבנביי לשנות ולהפוך את מהות המדאות ארכיכים עבורה קשחה פירעון, ואדרבה, לא זו בלבד שאין בכך השכל לשנות את טבע ומהות המדאות] **ובכך לשנות**

באיור בדרך אפשר

מלכים נלחמים על עיר אחת, שכאל אחד רוזה לבבשה ולמלך עליה, והיינו להנהייג ישבה ברצונו ושיחיו סרים למשמעותו בכל אשר יגור עליהם. כך שני הנפשות, האלקיות והחינות הבהירתיות שמהקליפה, נלחמות זו עם זו על הגוף וכל איבוריו, ודבר זה נובע מכך ששורשו מעולם התהוו, הנעה יותר מהשורש של הנפש האלקיית והיצר הטוב בעולם התקון:

- 1 **ש��ודם ליעקב,** שקדימה זו היא לא רק בזמן, **ובידוע** בתורת החסידות **בענין** אלא גם במעלה, בין **שהשרש של עשו שהוא הבכור,** שקדודם **בעולם התחו שקדם לעולם התקון,** לא רק בזמן **ליעקב,** שקדימה זו היא לא רק בזמן, שנולד בפועל לפני יעקב **(שהוא עניין סדר ההשלמה לו),** אלא גם **אלא גם במעלה וחסיבות ותקיפות לו.**
- 2 **רין** הוא גם בענין מוחין ומדות¹⁵, דהיינו אמרו רון¹⁶ לעולם יהא אדם רך בקגה ואל יהא שחשרש של עשו הוא עץ קשחה בארץ, ד"א רין התחו שקדם לעולם **קשחה בארץ,** והוא עץ קשחה בתקון, לא רק בזמן (**שהוא יכולים להטותו לשום צד,** וכמו-בן איש הקשחה עניין סדר ההשלמה לו **במדותיו שאין יכולים להטותו לו.**) **ובידוע** הינו שבירידת והתגולות האור האלקי מלמעלה לטמה בסדר והרגוג, עולם **וכמו התחזק של עולם התחו,** לפי **שהמדות מושרשות בבחינת הרצון שלמעלה מוחין,** אלא הקדימה של עולם התהוו לעולם התקון היא גם **ולבן אין השכל יכול להפוך את מדות,** והיינו **שמי שהוא בטבע הגבורה,** כו' וכמברא לשל שאוואות דוחה **הגבורה, ובן להיפך,** **שמי שהוא בטבע הגבורה,** הם 'מורבים' לא רק בנסיבות אלא לא ישנה להיות בטבע החסר, וביננו, **שהשכל לפעול במדאות עניין של חילשות בלבד,** או **לפעול שחתולות המדאות תחיה בעיצור של קדרושה,** וכמו במדת האהבה, לשונקה ולהפקה **מאהבת עולם היה לאhabitת הום,** ועל-דרךה המוחין הם עלעלת מהמידות. אבל בשרשם ובמעלהם, המידאות קודמות למוחין דהיינו רון¹⁷, שבסדר השתלשות ומדות¹⁵, **מאהבת עולם היה לאhabitת הום,** ועל-דרךה המוחין הם עלעלת מהמידות. אבל בפ"א המידאות מהרץ רך בקגה לעולם מהמוחין [יבנביי לשושנות ולהפוך את מהות המדאות ארכיכים עבורה קשחה פירעון, ואדרבה, לא זו בלבד שאין יוכלים **השכל עצמו,** אי אפשר להפוך את מהות להטותו לשום צד, וכמו-בן איש קשחה ביחסו שאין יכולים להטותו לו **במדותיו שאין יכולים להטותו לו,** והוא תוקף ולא מתכוופת. **ובידוע שבדמותו יש תוקף גדול יותר מאשר בשכל** **בשכל** (וכמו התחזק של עולם התחו שבו המידאות מאיירות בתוקף ובחווק ועד כדי כך שאין בו 'התכלות' של המידות זו בו), וטעם הדבר שבמידות יש יותר תוקף מאשר במוחין הוא **לפי שהמדות מושרשות**

(15) בהבא לקמן - ראה גם המשך הער"ב שם ע' תכח ואילך. וראה גם ד"ה להבini עניין טענת המרגלים תשטו' (סה"מ תשטו' ע' כסב ואילך). (16) תענית כ, א.

באיור בדרך אפשר

44 נצח-הוזד-יסוד בלבד, הכהנות והרגשות התהנתנים שנמשלו לרגליים
 45 (כפי שנאמר בתיקוני וזהו ('פתח אליה') נצח והור תרין שוקין, יסוד סוימא
 46 וגופא) ואלו חכמָה-בִּינָה-דִּעָת המוחון שכראש וחסיד-גבורה-ה
 47 תפארת עירק המידות שבבלם בקענות ורחעלם ומיצאותם לא
 48 נרגשת.

49 ובחינת 'ינקה' של המידות
 50 מהמוחין הינו שגעשית התגלות
 51 הימודות שבבל כזרחה גלויה ונירה
 52 הנטאות על-ידי השגה
 53 והתבוננות במוחין, אלא שזהו
 54 רק פעהה והתגלות של מדרגת
 55 השכל שشيخת לממדות,
 56 שענינו הוא לפועל הגדרת
 57 הימודות, לגות את המידות כך
 58 שתהייה בין צמיחה והגדלה באופן
 59 שייה הקמן שלית על הלב

60 כי ניכר שהלב יונק מהמוחו.

61 ותכליות ההגדרה היא כאשר
 62 ההשיפה והפעולה של השכל על הלב
 63 היא בחינת מוחין, והינו,
 64 שההתבוננות היא בעינם
 65 העומק והפנימיות של העין,
 66 בבחינת הפשטה מלובשי
 67 הפשגה, בגין להתבוננות שב
 68 העין וההscalה 'מלובשים' במשלים
 69 והסבירים ובטים וחוקם מהענין עצמו
 70 ואז אשר יש השגה בעומק ופנימיות
 71 העניין עצמו האור שמאיר במוח
 72 נמלך ומאיר בגליים גם בלבי,
 73 והינו, שהימודות הן במדרגת
 74 המוחין והשלב הזה בתהערות
 75 המידות מהascal נקרא 'מוחין'.

76 אך כדי שתהייה הגדרת
 77 הימודות מן המוחין והנגן
 78 על-פי המוחין, וכי להגיא
 79 הכהילות של ימוח שליט על הלב,
 80 כאמור לעיל, ציריכים לפועל
 81 תחללה בחור הכהנה והקרמה,
 82 תלישות ובטול כללי במדאות,
 83 שלא יהיה בתוכף גדול וכי
 84 שהן המידות מצד עצמן (כמו
 85 הימודות ד'תיהו) שהן בבחינת
 86 כוחות הנפש, ובעיקר המידות, היא רק בבחינת

באיור בדרך אפשר

1 המידות אלא יתרה מזו מאשר המידות הן בתוכף, הרי הן
 2 פועלות נטיה במוחין לכיוון אליו נוטות המידות.

3 אך למורת שבע טבע האדם האפשרות של כוח השכל לפועל
 4 ולהשפע על המידות היא מוגבלת, כאמור לעיל, מכל מקום מקלות
 5 הכוונה המטרה האלקוטית היא

6 שהמן בכל זאת כן יהיה שליט ¹ הימודות, וארכבה, כאמור המידות הן בתוכף,
 7 על הלב¹⁷, ובנוגת המידות ² הרי הן פועלות נטיה במוחין.

8 הריגש בפועל תהייה בכוונה היא שהמן היה
 9 במוחין דיקא, והנו, ³ אמן מפלית תהייה על-פי
 10 שהמוחין יפעלו ברור הפרדה ⁴ שליט על הלב¹⁷, ובנוגת המידות
 11 הטוב מהרע והעלאות לקדושה זופוך ⁵ תהיה על-פי המוחין דוקא, והנו, שהמוחין
 12 עדין במדאות, וכמאמיר רוץ' ⁶ יפעלו ברור זופוך במדאות, וכמאמיר רוץ' ⁷ הנ"ל
 13 הפל "לעולם יהא אדם רך" ⁸ לעולם יהא אדם רך בקנה ואל יהא קשה
 14 בקנה ואל יהא קשה בארו', ⁹ שענינו זה נעשה על-ידי התบทבונות
 15 ולמרות שכארה האדם לא מסוגל ¹⁰ במוחין, שעלי-ידי פועלם במדאות (شمץ-
 16 לשנות את הגות הטבעיות שלו,
 17 הוראת חכמיינו ושל עלייו להיות זך,
 18 גנו ופכו, ולא קשה, תקר ואותן
 19 שענינו זה נעשה על-ידי המוחין. ובפרטיות יותר, הנה הגדלת
 20 ההתבוננות במוחין, ¹¹ על-פי המוחין. ובפרטיות יותר, הנה הגדלת
 21 גרייה בכוח התบทבונות כבעי
 22 פועלים במדאות (شمץ-
 23 עצמן הן באופן ד'קשה ¹² עלי-ידי מושל רצוף בין ברקיו כו'¹³, שההתגלות היא
 24 בקחינה נצח-הוזד-יסוד בלבד, ואלו חכמה-
 25 בארו') שתהייה בנוגם על-פי המוחין.

26 ובפרטיות יותר, לבאר את עניין ¹⁴ וועלם. ובבחינת 'ינקה' הינו שגעשית התגלות
 27 השפעת המוחין על המידות בפרטיות ¹⁵ הימודות הנטאות על-ידי השגה וההתבוננות, אלא
 28 יותר, בכך על האמור לעיל בכללות ¹⁶ שזהו רק מדרגת השכל שشيخת לממדות, שענינו
 29 שהמוח צrisk להיות שליט על הלב
 30 ולקובע את הagine המידות הבה
 31 הגדלת המידות היא מן ¹⁷ שלית על הלב. ותכליות ההגדרה היא בעצם העין,
 32 המוחין, התบทבונות השכלית ¹⁸ מוחין, והנו, שההתבוננות היא מלובשי הפשגה, ואז האור
 33 מರיחכה ומצעיתה את הריגש שלב ¹⁹ בבחינת הפשטה נמלך נמלך ומאריך בגליים גם בלבי, והנו,
 34 ויש בזה בתהערות הריגש מהascal ²⁰ שמאיר במול נמלך נמלך ומאריך בגליים וגם בלבי, והנו,
 35 שלש מדרגות ד'עbor ינקה ²¹ ומוחין,¹⁸ כפי שמשמעותו.
 36 ואז ²² כדי שתהייה הגדרת המידות מן המוחין
 37 דהגה,¹⁹ בבחינת עבור הוא ²³ והוא נוגם על-פי המוחין, והנו
 38 כמו על-דרך-מושל הולד ²⁴ והנה נוגם על-פי המוחין, ציריכים לפועל
 39 בשלב שבו הוא עובד במעי אמו ²⁵ תחוללה חלישות ובトル כללי במדאות, שלא יקיין
 40 שהוא מוקופל ראש' בין ²⁶ בתוכף גדול וכי שהן מצד עצמן (כמו המידות
 41 ברקיו כו'²⁰, והראש והלב שלו ²⁷ ד'תיהו) שהן בבחינת תוכף האור), שאז אין
 42 נסתורים, ובמושל הכוונה היא ²⁸ שההתגלות של כוחות הנפש, ובעיקר המידות, היא רק בבחינת תוכף האור, שאז אין

(ז"ג רכד, א. 18) ראה ד"ה וייס כלב הנ"ל (המשר תע"ב שם ע' תקטו ואילך). (19) ראה גם מאמרי אדר"ז עניינים ע' רסט ואילך. ע' רUCH ואילך. ובכ"מ. (20) נודה ל, ב.

ביואר בדרך אפשר

ששותיקה הוא ענין הבטול, והוא בוחינת חילישות ובטול 40
 המודעות שחייבת הוכנה וההקרמה הרויה שאחריה כן יכולת השפעה 41
 של המוחון על המידות, כמפורט לעיל בארכות. 42
 וביוון שהכפָע על זה הוא על-ידי שם מ"ה, שכן שם הוא 43
 כתוב במילוי אותיות אל'ף (היוון י"ד). 44
 הא, ואיז, ה"א) הגימטריא של 45
 האותיות הללו היא מ"ה (45), והיא 46
 בוחינת הוכנה שבמוחון, ולבן 47
 נאמר "וינחס גו' אל משה", 48
 כיודע שמשה הוא בוחינת 49
 שם מ"ה²³, שמשמעותו נ麝ך 50
 הפטל לפועל הבטול במדות 51
 דיתחו' כמפורט לעיל, ומתורעת 52
 השאלה מדוע נאמר הדבר אל משה, 53
 וכי היה זה נגע בלבד יותר מכלם, 54
 כי אכן הביטול במידות, ההוכנה 55
 המאפשרה לבורר ולזוק את נ麝ך 56
 מבחינה משה. 57
 וזה גם מה שאמר כלב העם 58
 "עליה נעללה וירשנו איתה כי 59
 יכול נובל לה", ואכן זה כפל 60
 לשון מיתור אלא שפרוש "ירשנו" 61
 איתה" הוא ענין ירושת 62
 האורות דתחו', ²⁴ שהנו 63
 שהמוח ישולט על הלב שזו נעשה 64
 על-ידי הברור של עניין עולם 65
 זהה באופן של התעקשות 66
 וההתלבשות עם הדברים 67
 המתבווים, בוחינת ברור פרטיאי 68
 של כל עניין שמתעקסים אותו בפרט, 69
 ומהקדקמה לזה היא על-ידי 70
 שפועלים תחלה חילישות 71
 ובטול כללי בדברים מתבווים, 72
 שזו אומרו "כי יכול נובל 73
 לה", ולפי זה המילה כי" מתרחשת 74
 כאן ברוך נתינת טעם, 75
 שהטעם שיכל להיות הברור 76
 הפרטיאי ("ירשנו אותה") הוא 77
 בכלל שפועלים תחלה 78

ביואר בדרך אפשר

לעיל), שזו כאשר המידות הן בתוקף גדול, אין בטלות אל 1
 המוחון, ואין כלים לאור המוחון ואי אפשר להגעה אל הכליה 2
 של מוח שלט על הלב. ²⁵ ענין זה פועל החילישות ובטול כללי במדות 3
 אכן לא יכול להוות באמצעות המוחון עצמן מכיוון המידות על- 4
 מוח מודה ששורש המידות, על- 5
 התויה, עללה משורש המוחון, ואין בטלות אל המוחון, על- 6
 ההיקון) אלא ²⁶ ענין נפל על-ידי ²⁷ האור של מעלה מה להשכל 7
 השורה במוחון, והוא בוחינת החקמה, כמו מ"ה, 8
 החקמה, כמו מ"ה, ומה הוא ²⁸ שהיא בוחינת אין ובטול, ועל-ידי זה ענין 9
 עניין הביטול בדברי משה ואהו לבני 10
 מן המוחון מה שיא הוכנה 11
 בוחינת אין ובטול, ועל-ידי 12
 זה כאשר מתגלה האור של מעלה 13
 מה להשכל, ²⁹ ענין חילישות 14
 בעל-הבית יכול להוציא את כליו', שזו מצד 15
 המידות, שתוכבל להיות ³⁰ הtoutקף של עולם התהו, שזו גם ענין תוקף 16
 הגדלת המידות מן המוחון ³¹ והונגן על-פי המוחון כי 17
 המידות באופן שאינו יכולות להתפרק על-ידי 18
 כאשר המידות אין בתוקף גדול, המוחון ³² יכול להשפיע עליהם ולפעול בון את ³³ נאמר "וינחס כלב את העניינים האמוראים, הגדלה ³⁴ "וינחס" הוא מלשון שתיקה, ³⁵ וידוע ששותיקה ³⁶ וצמיחה ובד בבד לשולות עליהם ³⁷ להנאהות. ³⁸
 (וינחס כלב את העם ³⁹ ששותיקה על-ידי ⁴⁰ לא משה". ⁴¹ דתגה, נתבאר ⁴² מ"ה, לבן ⁴³ נאמר "וינחס גו' אל משה", בידוע ⁴⁴ לעיל שטענת המרגלים ⁴⁵ שמשה הוא בוחינת שם מ"ה²³, שמשמעותו נ麝ך ⁴⁶ ש"איין בעל-הבית יכול ⁴⁷ הפטל לפועל הבטול במידות דתחו'. ⁴⁸ וזה גם מה ⁴⁹ להוציא את כליו', היו שאיין ⁵⁰ אפשרות לעול בירור וחיכון בארץ ⁵¹ שארם "עליה נעללה וירשנו איתה כי יכול נובל ⁵² שארם "הפטל של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁵³ שארם הtoutkף של עולם התהו, שזו גם ענין ירושת ⁵⁴ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁵⁵ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁵⁶ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁵⁷ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁵⁸ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁵⁹ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁶⁰ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁶¹ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁶² שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁶³ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁶⁴ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁶⁵ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁶⁶ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁶⁷ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁶⁸ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁶⁹ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁷⁰ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁷¹ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁷² שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁷³ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁷⁴ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁷⁵ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁷⁶ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁷⁷ שארם הtoutkף של התעקשות וההתלבשות, בוחינת ברור ⁷⁸ והוא מלשון שתיקה, ²² וידוע

(21) בהבא לקמן - ראה ס"ה ויהם כלב הניל (המשך תער"ב שם ע' תקכג ואילך). (22) ראה בארכות בשיחת שלabhängig המאמר (תורת מנחם - התועודויות חמ"ז ע' 125 ואילך. וש"נ). (23) ראה תו"א יתרו סח, סע"ב ואילך. ג. תורה חיים שמות מג, ד. וארא עט, ד. ובכ"מ. (24) ראה לקוטי תורה להאריז"ל פינחס (בטעם"ץ - ד"ה מצות יורשה ונחלה). מאור"א, כת (הובאו בואה"ת בראשית יז, רע"א). מאמרי אדה"ז תקס"ז ע' שס. אואה"ת ברכה ע' אמרתנו. סה"מ תרנ"ר ע' ואילך. תש"ב ע' 64 ואילך. ועוד.

ביהור בדרך אפר

ועלו לרקיע, לא נשמע לו (בתמיהה), עליה נעה וירשנו
אתה⁴⁴, תרי זה להורות על הבטול של מעלה מטעם-ודעת,
שאתו אי אפשר להשיג בכוח השכל אלא בכוח מה משכל,
שהוזה נתינת פה' לפועל החלשות והבטול הכללי,
שעל-ירידזה יכול להיות
אמרך הברור הפרטוי.
וכטעים שבל זה נעשה על-
ידי כלב²⁷, לפי ש"כלב"
בגימטריא "אליהו"
ובגימטריא ב"ז²⁸, כאשר שם
הו כתוב במילוי אותיות הא (והינו
ויר', היה, ר' ור' ה'ה) הגימטריא של
האותיות הללו היא ב"ז (52)²⁹ וידיע
שאליהו היה בבחינת ב"ז
דמ"ה²⁹, בחינה בין כפי שהוא
מלובשת בחון בבחינת מה, ולבן
הוא כלב שהוא בגימטריא אליהו
המוציא להמשך
בחינת מה לבחינת ב"ז
שחו ענן וויחס כלב
העט אל משה", לבקשך
הבטול מבחן מה של
משה לבחינת ב"ז של העם,
וכפי שנבואר בחינותה שהברור של
הטוב מן הרע הוא על ידי שם מה,
המכור, שנגד עולם התקון. מבר
את שם ב"ז שנגד עלים התווער,
ביין שבלול משגניהם
ההברור. ביין שבלול משגניהם
ביחו בבחינת ב"ז דמ"ה, יש בו גם
את בבחינה ב"ז וגם את בבחינה מה.
וזהו גם מה שכתוב באליהו
ויהשיב לב אבות ובנים
בניהם³⁰, הענן אבות ובנים
ברוחניות הוא מוחין ומדות
שהרי המוחון 'מולדים' את המידות,
ופערולת אליהו היא לחשיב
לב אבות על בניים, הינו,
שהמלה יהיה שליט על הכלב,
ועד שיבעל לא רק חילשות המידות
או הטית המידות לכיוון רצוי אלא
אפיו הפיכת המידות כו', כפי
שיהיה בשלמות בבייאת משיח
וזיכו המידות, כאמור לעיל).

חולשות ובוטול כללי בתקופת המציאות של המתברר. ובידיעו
שהבטול הכללי הוא הכהן לברור הפרטוי.
וכמו שהוא בעבודת האדם עבורת ה' הרונית בכל יום,
שתחלה השלב הראשון של דעבורה היא באופן של הזראה
כללית של האדם לאלוות, החל
מאמירת "モדה אני", 1. כללי. ובידיע ששבטול הכללי הוא הכהן לברור
ואמרך באמירת הodo² הפרטוי. וכמו שהוא בעבודת האדם בכל יום,
להו³ גם אמרה שתוכנה הוא שתחלה העבודה היא באופן של הזראה כללית,
הודה וביטול כללי לאלוות. ועוד
לשםונה עשרה, שאו האדם 4. הכלם אמרת "モדה אני", ואמרך באמירת
הוא בעבדא קמי מניה²⁵, שבל זה הוא הבטול
כעבד לזרוי, ועוד לשמהנה עשרה, שאו האדם
הו אבנדי קמי מניה²⁵, שבל זה הוא הבטול
משלו והוא בטל למג'יד לאלוות שבל
הכללי, ועל-ירידזה יכול להיות אמרך הברור
זה הוא הבטול הכללי, ועל-
הprtvi בכל ענייני האדם ועסקיו במשך כל היום
ידיזה לאחר ההכנה וההקמה של
הבטול הכללי יכול להיות אחר
בק הברור prtvi בכל ענייני
האדם ועסקיו במשך כל
הבטול הכללי, שעיל-ידי הכהנה ובהתבוננות
היום ומהיה לו יכולות לבור ולזכר
שגב במשך כל הימים ערך
כל דבר גשמי שאיתו הוא בא מגע
(על-דריך בירושבי אהל,
ונשמע לו (בתמיהה), עליה נעה וירשנו אתה³¹,
האדם ועסקיו במשך כל
שבטחהל הלמוד, פמבראר בתניא²⁶). ומה שאמר
היום ומהיה לו יכולות לבור ולזכר
אם יאמר (משה) עשו סולמות ועלו לרקיע, לא
כל דבר גשמי שאיתו הוא בא מגע
(על-דריך בירושבי אהל,
ונשמע לו (בתמיהה), עליה נעה וירשנו אתה³¹,
שגב במשך כל הימים ערך
הברור זה להורות על הבטול של מעלה מטעם-
על-עת, שהוזה נתינת פה' לפועל החלשות
ואננס אינס מעלים ניצחות של
קדושה מהדברים הגשמיים כמו בעלי
הבטול הכללי, שעיל-ירידזה יכול להיות אחר-
ההחלת העבודה בittel כללי כי ברי¹⁹,
כלב²⁷, לפי ש"כלב" בגימטריא "אליהו"
זה פעולות בעולם על ידי לימוד
ובגימטריא ב"ז²⁸, וידיע שאליהו היה בבחינת
ב"ז דמ"ה²⁹, ולבן הוא המוציא להמשיך
הכללי שעיל-ידי הכהנה
וההתבוננות שבטחהל
המלך, פמבראר בתניא²⁶ וזה
בלמוד שבל כלב את העם אל משה", לבקשך הבטול
מבחן מה של משה לבחינת ב"ז של העם),
לשותו: "...הכהנה זו של מסירת נשפו
לה' יתחיל ברכות השור ברוך אתה כר
ביין שבלול משגניהם. וזהו גם מה שכתוב
באליהו "ויהשיב לב אבות על בניים"³⁰, הענן
וכן זה בכהנה זו יתחל למדור שיעור
קבוע מיד אחר התפללה וכן באמצעות
היום קודם שיתחיל למדור צריכה
הכהנה זו לפחות כנודע שיעור ההכנה
לשמה לעכבר הוא בחחלת הלמידה...".
ומה שאמר כלב (לאחר שהשתיק
משיח צדקה, שעיל-ירידזה בקרוב ממש).
את העם ופעל ביטול כללי, ואמר לעם
שליל-ירידזה יכול לפעול את בירור
וזיכו המידות, כאמור לעיל) "אם יאמר (משה) עשו סולמות
צדקה, שאו תהפכו המידות למג'ידים ויגאלנו בקרוב ממש".

(25) שבת, א. (26) ספמ"א (נה, ב). (27) ראה גם אורה ת' פרשנו הוספות ע' 25 (בהוזאת קה"ת, תשנ"ז). (28) עז חיים שעיר מה (שער הקליפות) פ"ד. (29) פרי עץ חיים שער הק"ש פ"ח. מאורי אור א, קמא. וראה מאמרי אדרה'ז תקס"ה ח"ב ע' 38 וזכו המידות, כאמור לעיל).

תתקנו. תקס"ו ח"א קעה ואילך. (30) מלאכי ג, כד.